

krčila rameny, litovala a poroučela se, neboť ještě mnoho jiných zákazníků čekalo na obsluhu. Pudil nespokojen odcházel. Známi odešli již dříve.

U pokladny ptala se jej slečna pokladní, proč nekoupil. „Nemáte tu takové, jako já chci,“ odvětil, ale než sáhl na kliku, stála slečna již u něho a pravila sladce: „Než se vzdálíte, rozepněte laskavě kabát.“

„Co? Proč? Ba ne, vy tu máte průvan a na to já jsem hálkivej. A vůbec, co vás to napadlo, mi takhle poroučet, vy sušinko!“

„Slečno, pojdte sem!“ zavolala slečna pokladní na slečnu prodavačku. „Ať ten pán rozepne kabát a já zatím běžím pro strážníka.“

Zpod kabátu křáply na zem ne krásné, ale přímo nádherné lakýrky.

Strážník přišel, následoval doprovod na bezpečnostní oddělení a konečně soud.

Pan Pudil marně se pokoušel zapírat.

„A jak jste to zpozorovala, slečno?“ zeptal se soud.

„V zrcadle, prosím,“ odvětila tázaná. „Viděla jsem každé hnutí obžalovaného.“

Josef Pudil, zloděj mnohokrát už trestaný, dostal tři měsíce.

Veselý policejní úředník.

(Sedrie v Bratislavě.)

Václav Vojáček byl svého času úředníkem pasového oddělení policejního ředitelství v Bratislavě. Rád navštěvoval večer kavárny, kde vždy se zálibou pozoroval dámské návštěvnice.

Jednoho večera seděly v kavárně „Reduta“ dvě mladé slečny a budily pozornost svým hlasitým vtipkováním. Když přišel do kavárny Vojáček, Karla Müllerová i Elsa Mengesová zaspávaly jej koketními pohledy. Vojáček, který naprosto není ostýchavým člověkem, přisedl brzy vedle krásné Elsy Mengesové. Počal se rozhovor, který se s počátku nesl zdvořilým tónem, brzy však byly cizoty prolomeny a trojlístek bavil se tak nevázaně, že Vojáček při svém odchodu vyzval obě slečny, aby přišly druhého dne do jednoho hotelu, on že všechno zaplatí.

Děvčata se tomu však dlouho bránila, předstírajíce, že jsou dobře vychovanými dívkami z dobrých rodin a že tuto nabídku na žádný způsob nemohou přijmouti. Brzy se však daly obměkčiti hlavně sliby, že si budou moci u cukráře vybrati, co jim jen bude líbo.

První večer zkusili to v hotelu „Rudolf“. Bavili se všichni vesele, ale když se Vojáček ráno probudil, dívky již zatím zmizely. Když prohlédl pak Vojáček své věci, shledal, že vše, co mělo větší cenu, odnesly mu ony „dobře vychované“ dívky. Chyběl mu zlatý skřípec, drahý prsten a 1400 Kč na hotovost. Udělal tedy Vojáček na obě své společnice trestní oznámení. Byly proto obě zatčeny, ale vymlouvaly se tím, že jim Vojáček šperky i peníze daroval. Když došlo k přelíčení u sedrie v Bratislavě před soudcem Necidem, zjistilo se, že Vojáček nemohl být jako svědek předvolán, neboť zatím defraudoval značný obnos v úradě a odje! do Italie, kamž za ním byl poslán zařkykač. Líčení muselo tedy býti pro nepřítomnost hlavního svědka odročeno. —ij—

Podnikavý ředitel obchodní školy.

(Krajský soud v Moravské Ostravě.)

Vilém Kubík, třebaš mu nebylo ještě ani 24 let, byl majitelem soukromé obchodní školy v Mor. Ostravě. Protože měl jen obecnou školu, musil se spokojiti pouze s titulem majitele. Přes to však byl všude znám pod jménem „ředitel Kubík“. Jeho škola jinak odpovídala předepsaným požadavkům, takže ministerstvo školství mu ji dodatečně schválilo.

K vedení školy musil si pan Kubík obstarati nějakého profesora. Vystřídali se tam celkem dva. Nejdrive profesor Krejčí z Brna a po něm profesor německé obchodní školy Beer. Tento však zemřel a Kubík, chtěje nyní býti sám ředitelem, zaslal inspektorovi obchodních škol Raulichovi opis svého domnělého vysvědčení z vídeňské akademie. Raulich mu však nevěřil a žádal o předložení originálu jeho vysvědčení z obchodní akademie ve Vídni. Leč Kubík poslal mu vysvědčení z obch. akademie ve Lvově a omlouval se, že se před tím zmýlil, neboť prý obchodní akademii dostudoval v Polsku. Toto vysvědčení bylo posláno ministerstvu školství, aby prozkoumalo jeho pravost. Ministerstvo učinilo ve Lvově dotaz a dostalo odpověď, že tam žádný Kubík nikdy nestudoval.

Tím vyšlo najevo, že vysvědčení bylo falšováno a že jej za dobrou odměnu opatřil jakýsi Pavelka, universitní úředník ve Lvově. Na základě toho byla Kubíkova škola dne 27. února 1925 úředně zavřena.

Kubík složil si školní inventář do jedné místnosti a pojistil ho na 100.000 Kč, ačkoli neměl větší ceny nežli 20.000 Kč. Po nějakém čase vypukl požár a inventář skoro všecken shořel. Po ohni byly v místnosti pozorovány stopy po oleji a petroleji a proto vzniklo podezření, že si Kubík zapálil sám.

Státní zastupitelství podalo naň proto žalobu pro zločin podvodu a pro zločin zháňství. Kubík se k falšování vysvědčení přiznal, ale popíral, že by si byl inventář sám podpálil. Poněvadž zháňství skutečně nedalo se mu dokázati, byl Kubík odsouzen jen pro zločin podvodu na jeden rok těžkého žaláře bezpodmínečně. —ij—

Váda v Israeli.

(Okresní soud v Břeclavi.)

Na manžele A a a Idu Goldschmiedovy rozhněval 3ůh Jákobův. Jsou ženy i v Israeli, které mají jazyk nabroušený jako meč a není divu, že dne 1. ledna 1926 v Grandhotelu v Břeclavi došlo mezi pí Idou a drem Vítezslavem Sternem, praktickým lékařem v Břeclavi, k určitému slovnímu konfliktu, který vyvrcholil tím, že pí Ida nazvala p. dra sprostákem a vyslovila se velmi nelichotivě o jeho akademickém vzdělání. Svě rozčilené manželce přispěchal na pomoc hrdina Alfréd a vyjádřil se o panu doktorovi velmi neomaleně, ba dokonce chtěl zkusiti sílu své pravice na jeho mládenecké lici.

Tato událost přirozeně dohřála p. doktora do té míry, že prostřednictvím svého advokáta dra Štampacha z Břeclavě podal na manžele

Goldschmiedovy žalobu pro urážku na cti, která se u zdejšího soudu projednávala právě v těchto dnech. Manželé Goldschmiedovi snažili se věc vyrovnat mimosoudně a za tím účelem prostřednictvím jistého smírčího soudce v Břeclavi, který jako prorok Jehovův snažil se udržeti pospolitost vyvolaného národa v Palestině i mimo Palestinu, hleděli docílit nějakého smíru, který by je téměř nestál žádných útrat. Než dr. Stern neulekl se tohoto troubení na Jericho a statečně jako David proti Goliášovi vytrval ve svém boji proti svým nactiutrhačům až do konce, přinutil je, že kapitulovali a uzavřeli s ním toto příměří:

„Obžalovaní Alfred a Ida Goldschmiedovi litují veškerých urážek, jichž se dne 1. ledna 1926 v Grandholetu v Břeclavi vůči soukr. žalobci dru Vítězslavu Sternovi dopustili a žádají jej tímto za odpuštění. Na důkaz satisfakce zavazují se oba žalovaní zaplatiti obnos Kč 25 ve prospěch Okresní péče o mládež v Břeclavi a 25 Kč ve prospěch Židovského dámského spolku v Břeclavi a útraty právního zastoupení v obnosu 378 Kč do 14 dnů pod exekucí, svědečné svědka Künstlera v obnosu 50 Kč, takéž pod exekucí k rukám dra Štampacha, advokáta v Břeclavi.“

I osvědčilo se na nich plně, že: „Kdož má vrtkavý jazyk, upadá v těžkost“ a dr. Stern měl toho dne svátek větší, než celý národ vyvolený při svátku „Slach unuchal lachol abaunsenu“.

Smutný románek lásky.

(Krajský soud v Olomouci.)

Smutná je historie lásky B. Weiserové z Olomouce. Dívka zamilovala se do vojáka a, jak už to bývá, láska její, poctivě miněná, nezůstala bez následků. Weiserová ocitla se v těžkostech. Když se to její milý dověděl, jeho láska ochladla a dívka, celá nešťastná, věděla, že je mu celá věc tuze nepříjemná. Tu si řekla, že si nějak pomůže. Jednoho dne zvedla těžký koš a v noci téhož dne dostavil se potrat. Dívka ukryla plod do krabice a za pět dní na to odnesla jej na vojenský hřbitov na Klášterním Hradisku, kde jej vložila do květináče a zahrabala na hrob svého bratra.

Výčitky svědomí nedaly jí však pokoje. Stále dostavovaly se kruté myšlenky, jež mluvily o zločinu, a pálilo ji vědomí, že usmrtila plod své lásky. Na dušičky dostoupila její duševní trýzeň vrcholu. Cestou, když šla k hrobům svých příbuzných, potkávala děti, vesele skotačící, a tu v ní zabolela prudce vzpomínka na dítě, které rovněž mohla mít. Nemohla děle snést tu trýzeň a tu chtěla skočiti do řeky Moravy a ukončiti rázem svoji bolest. Bylo jí však v zoufalém činu zabráněno, strážník odvedl ji na strážnici, a tam se Weiserová ke všemu přiznala.

Tento týden ocitla se pro vyhnání plodu před samosoudcem v. r. Štréblem a znovu celý svůj románek vylíčila. Pan rada byl shovívavý a odsoudil ji pouze na čtrnáct dnů podmínečně. Dívka s pláčem odcházela. Smutný románek její lásky skončil...

Z CIZINY

Elegantně do káznice.

Jednou ze známých postav vídeňského nočního života v době nejpřekotnější inflace byl jistý velice mladý muž jménem Ludvík Rífczes. Obchodoval kovy a klenoty a vystupoval způsobem velmi skvělým. Měl dva pěkné automobily, v nichž neustále vozil své přátele a hlavně své přítelkyně po vídeňských zábavních místnostech. Byl znám ve všech barech a ve všech tančírnách moderních tanců, v nichž rozhazoval peníze oběma rukama. Měl celou řadu milenek a současně třem z nich zafidil byty, v nichž je pak navštěvoval. Zkrátka a dobře byl to kavalír k pohledání.

Ale on nezabýval se jenom zábavami, milenkami a radovánkami. On také pracoval. Ovšem jeho prací byl obchod. Obchodoval vším možným, co mu právě do ruky přišlo. Hlavně kupoval. Kdekoliv slyšel, že někdo má něco na prodej, už byl u něj a už koupil. Cena mu byla celkem vedlejší, neboť on byl i při smlouvání kavalír. Nemusilo mu na ceně záležet, poněvadž on stejně nikdy nic nezaplatil.

Zboží, které koupil, buď obratem ruky hned za hotové prodal, anebo aspoň zastavil. Peníze, které utržil, hned za tepla v barech a nočních lokálech rozházel.

Konečně stal se bankéřem, založil si bankovní závod. Nyní teprve byla jeho sláva v nočním světě úplná. Ale vše má svůj konec. A tak, když na podzim roku 1923 byla na něj učiněna u hospodářské policie celá řada trestních oznámení, viděl, že dny jeho slávy se ve Vídni schýlily ke konci a proto učinil to, co mu kázala jeho obchodní prozíravost a opatrnost: zmizel z Vídne a hledal si nové působíště.

Ovšem jeho spěšný útěk z Vídne nebyl neopлакáván. Naopak, mnoho bylo těch, kteří hluboce po něm truchlili.

V prvé řadě byly to jeho nespočetné přítelkyně, které dlouho nemohly zapomenout na jeho kavalírství a jeho automobil. Ale neméně hluboce truchlili po panu bankéři jeho věřitelé. Zanechal jim v upomínku — osm miliard rak. korun podvodných dluhů.

Státní návladnictví a policie nenechaly ovšem uprchlíka jen tak beze všeho běžeti a poslaly popisy jeho osoby i jeho činnosti do všech zemí, o nichž předpokládaly, že by se byl mohl do nich obrátiti. Nicméně Ludvík Rífczes žil dále svým fidelním životem a to ve všech nejelegantnějších lázeňských místech snad celého světa, aniž by mu byly činěny ze strany policie obtíže. Dovedl každého oslepiti svým skvělým vystupováním, takže nikdo se neodvážil hledati v něm starého šejdíře.

Byl hráčem, byl vyděračem, byl přítelem a důvěrníkem vznešených krásných žen a jeho život plynul zas v rozkoších a radovánkách.

V březnu roku 1924 stal se Rífczes v Meranu hrdinou sensační milostné avantury. V elegantním hotelu meránském, v němž tehdy bydlil, objevila se náhle cizí kráska, hvězda první velikosti, jež sladkým půvabem svých